

## ป. อินทรปาลิต-นักประพันธ์เอก (ตอนที่ 1)

|                                                                                                                      |  |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--|
| <span></span>                                                                                                        |  |
| <span></span> <div>ที่มา: หนังสือ ศิลปินเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ฉบับปีพ.ศ. 2494 (เจ้าของคือ อจ. เอนก นาวิกมูล)</div> |  |
| โดย: พลตะเวน                                                                                                         |  |
| <span></span> <div>ตีพิมพ์โดยไม่ได้รับอนุญาตเพื่อการศึกษา</div>                                                      |  |
| พิมพ์โดย: คุณอัศวิตัว                                                                                                |  |
|                                                                                                                      |  |

#### ป. อินทรปาลิต - นักประพันธ์เอกผู้เขียนหนังสือได้ทุกรส

จากรั้วโรงเรียนนายร้อยทหารบกไปสู่โรงเรียนมัธยมวัดเทพศิรินทร์ พอหัวพันหมวกฟางก็หันเข้าจับอาชีพราชการเจริญรอยตามบิดา เมื่อต่อการพินอบพิเทาเจ้านายเลยลาออกหันเข้าจับอาชีพขับแท็กซี เพื่อนฝูงเมินหน้า นักเข้าออกถือท้ายเรือไฟระหว่างกรุงเทพฯ-ปากน้ำโพ รือยากเป็นนักประพันธ์กะเขาบ้าง เลยหยิบปากกามาเขียนเรื่องหนึ่งเดือนครึ่งเขียนแล้วฉีก ขุดฆ่าลบเสร็จออกมาเป็นหนังสือ ๑๔ ยกชื่อ "นักเรียนนายร้อย" หอบต้นฉบับไปขายสำนักพิมพ์เพลินจิตต์ ใจคอต๋มๆ ต๋มๆ รอการพิจารณา พอได้ค่าเรื่อง ๒๐ บาท ยังกะได้ขึ้นสวรรค์ เลิกอาชีพเดิม เลิกนั่งเลง หันมาจับงานเขียนหนังสือเป็นอุตสาหกรรมหนัก เขียนเรื่องรักจนคนอ่านแล้วรักกันหลายคู่ เขียนเรื่องโศกจนคนร้องให้เป็นวรรคเป็นเวรหันมาสร้างเรื่องตลกเข้า คนหัวร่อเหวือกแห่งทั้งเมืองมาแล้วตั้ง ๑๔ ปี เกือบพอๆ กับอายุของระบอบประชาธิปไตยของไทย เขาผู้นั้นคือ "ป. อินทรปาลิต" ผู้เขียนหนังสือมาแล้วกว่าพันเล่ม เฉพาะห้านิยายชุด พล นิกร กิมหงวน กว่า ๕๐๐ ตอน

#### ชีวิตในเยาว์วัย

เอ่ยชื่อ "ป. อินทรปาลิต" ขึ้น ทั่วทั้งประเทศไทย ทุกตรอกทุกซอกซอยต้องรู้จักเขาดีทั้งนั้น ใครใครก็ต้องร้องอ้อ! เพราะเขาเป็นนักเขียนเรื่องตลกจี๋เส้นคนทั้งเมืองมาแล้วกว่า ๑๐ ปี เอ่ยชื่อ "ป. อินทรปาลิต" ก็ต้องนึกถึง "พล นิกร กิมหงวน" เหมือนเอ่ยชื่อ "มิกี้เมาส์" ก็ต้องนึกถึง "วอลฟิดิสนีย์" ผู้สร้างความสำราญให้แก่โลกด้วยการสร้างภาพยนตร์การ์ตูนของเขา

ด้วยความเป็นลูกครุ เด็กชายปรีชา อินทรปาลิต (ผู้ซึ่งใจจริงนั้นแสนที่จะเบื่อระอาในการขีดเขียนเรียนหนังสือเสียเหลือเกิน) จึงต้องหอบกระเป่าหนังสือ สวมเครื่องแบบนักเรียนนายร้อยทหารบกชั้นปฐมูเดินด้อยๆ ตามหลังพันโทพระวิสิษฐพจนการ ไปยังโรงเรียนนายร้อยทหารบกทุกวันด้วยความจำใจเสียเหลือเกิน และคุณพระผู้เป็นทั้งพ่อและครู ก็เคยขวัญทั้งปากและมือหนักหนานัก เด็กชายปรีชา ก็เลยยอมเรียนหนังสือไปกับเพื่อนฝูงเขา ขณะนั้นเป็นในราวพุทธศักราช ๒๔๖๓ ซึ่งโรงเรียนนายร้อยทหารบกยังมีชั้นปฐมุอยู่ มีนักเรียนแต่งเครื่องแบบทหารไปโรงเรียนตั้งแต่ตัวเบี๊ยกที่สุดจนถึงตัวโตจนจะออกเป็นนายทหาร นอกจากจะเรียนหนังสือแล้ว หลักสูตรโรงเรียนนายร้อยรุ่นชั้นปฐมุยุคนั้น ยังแถมมีการฝึกวิชาทหารอย่างแข็งแรงให้แก่พอหนูเหล่านั้นด้วย ทีละชั้น- ทีละชั้น จนถึงชั้นจับปืนเรียนวิชาทหารโดยตรงอย่างสมัยทุกวันนี้ นักเรียนนายร้อยชั้นปฐมุรุ่นราวคราวเดียวกันกับเด็กชายปรีชาในยุคนั้น ที่ในปัจจุบันมีชื่อเสียงโด่งดังอยู่ ก็มีเด็กชายโพยมจุฬานนท์ เด็กชายละม้ายอุทยานนท์เหล่านี้เป็นต้น ส่วนรุ่นโดกว่าแต่ไล่เรียกกัน จะเรียกว่ารุ่นพี่ชายก็ไม่ผิดนัก นั่นคือนักเรียนนายร้อยเผ่าศรียานนท์ แต่อย่างไรก็ดีเด็กชายปรีชาหาได้เรียนโรงเรียนนายร้อยทหารบกจนสำเร็จออกมาเป็นนายทหารอย่างเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันเขาไม่ ทั้งนี้จะเป็นเพราะพรหมลิขิตบันดาลจะให้เขาเกิดมาเป็นนักประพันธ์มากกว่าเป็นนายทหารกระมัง ปรีชาจึงอำลาจากรั้วโรงเรียนนายร้อยทหารบกมาสู่โรงเรียนมัธยมวัดเทพศิรินทร์ ถอดหมวกแก่ป้ มาใส่หมวกฟางในสังกัดธงเขียวเหลือง ณ โรงเรียนมัธยมวัดเทพศิรินทร์แห่งนี้เอง ปรีชาได้ผ่านวัยเด็กเข้าสู่วัยหนุ่มคะนองแล้ว เขาเป็นคนหัวไวอย่างประหลาด ทั้งๆ ที่ระอาในการเรียนหนังสือเสียเหลือเกิน แต่ปรีชาก็สามารถเรียนได้ปีละชั้นๆ จนพุทธศักราช ๒๔๖๗ เขาก็สอบไล่ได้มัธยมปีที่ ๘ ซึ่งเป็นมัธยมบริบูรณ์ของสมัยนั้น ในระยะนั้น คนมีความรู้ขนาดมัธยม ๘ ก็นับว่าความร่คว่อนข่างจะเต็มตัว มีน้อยหน้าใครอยู่ละ ทุกกระทรวงทบวงกรมอ้าแขนรับอยู่เสมอ แม้จะเป็นสมัยที่การเศรษฐกิจกำลังตกต่ำ เป็นยุคที่การคลยภาพข้าราชการกำลังเริ่มต้นขึ้น แต่คนที่สอบไล่ได้มัธยมแปดก็ยังคงเป็นที่ต้องการกันอยู่ ปรีชาซึ่งหัวฟึ่งจะพินชอบหมวกฟาง ก็เหมือนกับเด็กหนุ่มไทยอื่นๆ แห่งยุค คือ จะทำอะไรเล่าถ้าไม่ทำราชการ ดังนั้นายปรีชาจึงต้องเข้าไปรับราชการอยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

#### ออกมาเป็นโซเฟอร์

ปรีชาหนุ่มรับราชการอยู่ได้ไม่นานนักก็ชักจะเกิดความเบื่อหน่ายขึ้นมา เพราะว่ากันโดยแท้จริงแล้ว เขารักชีวิตท่องเที่ยวเตระเวนไปร้อยเอ็ดเจ็ดหัวเมืองมากกว่าจะมานั่งหลังขดหลังแข็งอยู่กับโต๊ะทำงาน สมัยที่ปรีชารับราชการนั้น ยังเป็นสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์อยู่ เป็นสมัยต้นรัชกาลที่ ๗ ข้าราชการขนาดเสมียนเงินเดือน ๒๐ บาท นั่งฝ้ามองยกกลีบ ไล่เลื้อยราชปะแตนอย่างโก๋หร่านไปทำงาน ขนาดผู้ใหญ่อย่างคุณพระละก็อ ไม่ต้องพูดถึงละ โอ้อ่า โก๋เกษขนาดหนักไปทีเดียว อย่างพูดกับเสมียนชั้นผู้น้อยฐานกรณาน้อยก็ใช้คำแทนชื่อเสมียนว่า "แก" เสียแล้ว ก็เพราะคำว่า "แก-แก-แกยังโง่จนยังงี้" ของขุนนางผู้ดีตื่นแดงสมัยก่อนนั้น ต้องทำให้เสมียนปรีชาเกิดหมั่นไส้วงราชการขึ้นมาอย่างหนัก และเพราะแค้นอันเกิดจากความหมั่นไส้นี้เองได้ทำให้เมืองไทยได้มีนักเขียนเอกขึ้นคนหนึ่ง นั่นคือเสมียนปรีชา ยืนโบลาออกจากราชการทันที หลังจากที่เขาขมขื่นจนแยกไปแถมมากับเขาบ่อยเข้า

เอาละ ออกมาแคว่งอยู่พักหนึ่งไม่รู้จักทำงานอะไรดี และขณะนั้นความคิดที่จะเป็นนักประพันธ์ก็ยังไม่เกิดขึ้นในสมองของเขา คิดแต่จะเที่ยวเตร่สนุกสนานไปตามเรื่องตามราว และ หาเงินโดยลำแข้งของตนเท่านั้น ขณะนั้นเป็นปลายปี ๒๔๖๙ ปรีชาเก็บรวบรวมเงินได้จำนวนหนึ่งประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ บาท เลยไปซื้อรถเก๋งบุโรทั้งมาคันหนึ่ง ยี่ห้ออะไรจำตัวก็จำไม่ได้เสียแล้ว พอเพื่อนฝูงเห็นนายปรีชาค่าแห่งซื้อรถเก๋งมา ทำท่าจะขับรถโกโบไปโก้มาก็คักหมั่นไล่ฮ้อยเหมือนกัน หาวามันจะเก็นไปละพรรคพวก แต่เปล่า นายปรีชาของเราหาได้มีความเห่ดศักราชถึงเพียงนั้น ไม่ดอก เขามาปลุกปล้ำพิดเครื่องเองตามที่พอรู้มาเล็กๆ น้อยๆ จนรถบุโรทั้งคันนั้นอยู่ในเกณท์ใช้การได้ดี ไม่ถึงกับดับเครื่องที่กึ่งลงเข็นที้อย่างรถตระเวน เที่ยวได้รับจ้างเขาเรื่อยไป สมัยนั้นเป็นสมัยแท็กซี่เฟื่องฟูเหมือนกับสมัยทุกวันนี้ที่สามล้อเก็ล่อนกรุงเช่นเดียวกัน และราคาค่างวดที่จ้างโดยสารแท็กซี่นั้นพูดให้ฟังแล้วจะโหลย เพราะซื้อรถกรุงเทพฯ นี้ คิดบาทเดียว รถโก๋หน้อยก็หักสลึง หากจะขี่ไปก็รู้ระยะขนาดบางรักถึงบางลำภูก็ในราว ๒๔ สตางค์เท่านั้น เพราะน้ำมันปีบละบาทเศษๆ คนสมัยนั้นจีบรถสขยี่งนัก แต่ถึงกระนั้น นายปรีชาที่สุัดระเวนรถคู่ชีพของเขาไปจอดแถวหน้าห้อยเทียนเหลา ราชธานี สยามโฮเต็ล ราชวงศ์ไปตามเรื่อง เพื่อรับหนุ่มๆ สาวๆ "ดาวสังคม" ยุคนั้นเขาขี่แท็กซี่กันทั้งนั้นแหละ

เอาอีกละ พอนายปรีชาซื้อรถเพื่อนฝูงก็ว่า มันจะมากไป ครั้นเอามาทำเป็นแท็กซี่ตระเวนเที่ยวรับจ้าง เพื่อนฝูงก็มองอย่างสะอิดสะเอียน บ้างก็ว่า "ลุย! เรียนถึงมัธยม ๘ พอไปถึงคุณพระ มันไม่รักดี จึงต้องมาขับรถแท็กซี่ เพื่อนฝูงเขาออกเป็นนายทหารคาตกระมีกันไปหมดแล้ว" เสียดวิพากษ์วิจารณ์ดูหมิ่นเหยียดหยามท่านองนี้ เข้าหุนายปรีชาของเราทุกวัน แต่ที่แกล้งเมินเสีย ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ขับรถแท็กซี่เรื่อยไป กินในรถนอนในรถไม่เป็นที่ เป็นทาง มักก็สนุกดี แต่เหนื่อยหน่อย วันหนึ่งๆ ก็ได้กำไรวาง ๔-๕ บาท พอเลี้ยงตัวได้ดีกว่าทำราชการ โซเฟอร์ปรีชาขับรถตระเวนกรุง เข้าตรอกเข้าซอยจนมีความจัดเจนกับชีวิตชาวกรุงและถนนหนทางเป็นอย่างดีหาตัวจับยากผู้หนึ่ง

"นี่แหละครับ ทำให้ผมเขียนหนังสือได้ในตอนหลัง เพราะผ่านชีวิตต่างๆ มาด้วยตนเองอย่างโชกโชนเหลือเกิน" "ป. อินทรปาลิต" กล่าวกับผู้เขียนและเล่าต่อไปว่า ในบางครั้งก็เจอเพื่อนฝูงเขาคงสาวมาจ้างรถขี่ พอเขารู้ว่าโซเฟอร์คือนายปรีชาเพื่อนกัน เขาก็ทำเมินหน้าไม่พูดไม่จา นั่งไขว่ห้างอยู่ตอนหลังราวกับเจ้านายใหญ่ แต่นายปรีชาก็ไม่เคยถือ เพราะเป็นอาชีพของเขาที่จะต้องทำเช่นนั้น พอถึงที่หมายก็ต้องลงจากที่นั่งคนขับมาเปิดประตูรถตอนหลัง โฉงให้กับเพื่อนซึ่งเป็น ผู้โดยสารของตนอย่างนอนน้อม แล้วก็รับสตางค์ค่าโดยสาร ปากก็ว่า "ขอบคุณครับ" ไปตามระเบียบ เพื่อนก็ควงสาวสังคมเดินลั้วไป "ป. อินทรปาลิต" เล่าชีวิตของเขาตอนนี้อย่างขบขัน อย่างไรก็ตาม ปรีชาก็ยังดำเนินงานขับรถแท็กซี่ของเขาต่อไปอย่างไม่ทอดถอย ขมุกขมอมไปตามเรื่องตามราว จนปีหนึ่งให้หลัง กรุงเทพฯ ก็เป็นเมืองที่น่าเบื่อของเขาขึ้นมาอีก เพราะทุกถนน รนแคม ทุกตรอกซอกซอย ทุกเหล่าทุกโยเต็ล การสวมหมวกากของชาวเมืองหลวงสร้างความเบื่อหน่ายให้แก่โซเฟอร์ปรีชาอย่างหนัก เขายอยากจะออกเที่ยวดูหรรืดูเหร่อไปตามบ้านนอกบ้านนา แทนที่จะวิ่งฝุ่นตลบอยู่ในกรุงเทพฯ อีกแล้ว

#### นายท้ายเรือไฟ

ในที่สุดความคิดของโซเฟอร์ปรีชาที่ปรากฏเป็นความจริงขึ้น ในเมื่อพี่ชายของเขาทำาการเดินเรือไฟ ระหว่างท่าเตียน-ปากน้ำโพอยู่ เมื่อปรีชาเอยปากอยากลงเรือ ประกอบกับปรีชามีความรู้ทางเครื่องยนต์อยู่บ้าง พี่ชายของเขา ก็เลยรับค่าให้ปรีชาลงประจำเรือไฟด้วย ปรีชาเลยจัดแจงขายแท็กซี่คู่ชีพคันนั้นเสีย กลับไปหากินตามลำน้ำแทนถนนต่อไปใหม่ ในขั้นแรกก็ขลุ่ยอยู่กับเครื่องกอน ต่อมาก็ค่อยๆ หัดเป็นนายท้ายเรือ ไม่กี่เดือนปรีชาหนุ่มก็กลายเป็น "นายท้ายเรือไฟ" ไปฉับ ขณะนั้นเป็นปี ๒๔๗๑-๗๒ งานใหม่นี้ทำให้ปรีชามีเวลาร่างมากขึ้นกว่าเดิม และงานนายท้ายเรือไฟนั้นสร้างความเพลิดเพลินให้แก่เขามาก วันๆ ก็นั่งถือท้ายชมวิวทิวทัศน์สองข้างดลั้งไปพลาง ไม่ก็อ่านหนังสือหน้าหาเรือไปตามเรื่องตามราว ปลอ่ยจิดใจไปตามอารมณ์ พุดง่ายๆ ก็ว่างานของนายท้ายทำให้เขาปล่อยอารมณ์ได้มากกว่างานโซเฟอร์ละ ปรีชาทำหน้าที่นี้อยู่หลายเดือนก็ชักคุ้นกับประเพณีของแต่ละท่าเรือที่เขาจอดแวะ และได้ศึกษาชีวิตบนสองฟากฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาอย่างจุใจ จนในที่สุดบนเรือไฟนี้เอง ปรีชาก็เกิดอารมณ์ที่จะแต่งหนังสือหนึ่งหากับเขาบ้าง เพราะขณะนั้นหนังสือประเภทเริงรมย์ต่างๆ ในเมืองไทยกำลังเริ่มต้นมีตลาดขึ้นแล้วหลังจากพบไประยะหนึ่ง คณะใหญ่ที่แข่งขันกันอยู่ คือ คณะเพลินจิตต์ กับ คณะอุเทน ต่างก็จัดพิมพ์หนังสืออ่านเล่นออกสู่ท้องตลาดเรื่อยๆ ไม่เป็นรายปักษ์รายเดือนอะไรทั้งนั้น จะเรียกว่ารายสัปดาห์เห็นจะเหมาะกว่า เพราะสุดแต่มีต้นฉบับอยู่ในมือก็พิมพ์กันออกไป ราคาที่ขายก็ ๑๐ สตางค์บ้าง อย่างวิเศษสุดก็เล่มละสลึง แต่หนังสือสมัยนั้นพิมพ์กันเรือนหมื่นขึ้นไป มิใช่เป็นเรือนพันอย่างสมัยปรมาญนี้ นายท้ายปรีชาได้อ่านหนังสือเหล่านั้นก็เ็นมันเขี้ยวอยากจะลองแต่งดูบ้างว่ามันจะเป็นเรื่องเป็นราวไหมหนอ จึงใช้เวลาว่างๆ พยายามพล็อตเรื่องอยู่ในเรือ พล็อตกันไปพล็อตกันมาก็ไม่ค่อยได้ความ กลัวไม่เข้าท่า กลัวคนไม่อ่าน กลัวเป็นบ้าง กลัวไปร้อยแปด และที่กลัวที่สุดก็คือ กลัวทางโรงพิมพ์เขาจะโยนลงตะกร้า ขณะด่าระจะเป็นนักประพันธ์อยู่นี้ นายท้ายปรีชาได้แต่งงานแล้ว จนปี ๒๔๗๔ เขาก็ได้ลูกชายคนหัวปีคนหนึ่ง ก็พอดีวางพล็อตเรื่องสำเร็จลงว่าไหนๆ ตัวเรานี้ก็ได้เคยร่ำเรียนมาในโรงเรียนนายร้อย รื้ออะไรต้อยก็ลองเอาชีวิตนักเรียนนายร้อยนี้มาเขียนให้เป็นเรื่องเป็นราวดูบ้างปะไร แม้รู้ว่าทางโรงพิมพ์จะไม่พิมพ์ก็ไม่เสียหลาย เพราะเท่ากับเราเขียนไว้เป็นเกียรติประวัติแก่ชีวิตเราเอง

ครั้นปลงตกดังนี้ นายท้ายปรีชาก็วางตัวละครเป็นการใหญ่ ลงมือเขียนทันที ตั้งใจจะให้เป็นเรื่องชีวิตที่โศกสลดของนักเรียนนายร้อยผู้หนึ่งที่เรียนไม่จบ เพราะมีเหตุเอ็กซีเด็น และแฝงความรักอย่างจับใจไว้ด้วย นายท้ายปรีชาเขียนแล้วฉีก เขียนแล้วแก้ แล้วฉีกประมาณเดือนครึ่ง ก็จบบริบูรณ์ออกมาเป็นต้นฉบับ ปีกเบ้อเร่อ อ่านทบทวนดูหลายตลบ เห็นว่าโศกเศร้าเอาการอยู่ละก็เลยตั้งชื่อว่า

|  |                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                             |                   |  |  |
|--|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------|--|--|
|  |                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                             | "นักเรียนนายร้อย" |  |  |
|  |                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                             |                   |  |  |
|  | ที่นี้ธรรมชาติคนแต่งหนังสือ หรือที่เรียกกันว่านักประพันธ์นั้นจำจะต้องมีนามแฝง เรียกให้เพราะอีกทีก็ว่า "นามปากกา" (แต่ความจริง บางคนใช้ดินสอเขียน ใครจะเรียกนามดินสอ แต่ก็ไม่อยากเรียก คงเรียกนามปากกาฉบับไป) เออ! จะให้ตั้งตัวเองยังโง่ดีละ คิดเรื่องตั้งนามปากกาตัวเองจะให้ไปเพราะเพราะพริ้งอยู่สามวันเต็มๆ ก็คิดไม่ออก จนแล้วจวนรอดตกลงเลยเอาง่ายๆ ว่า... |                   |  |  |

|  |                                            |                 |  |  |
|--|--------------------------------------------|-----------------|--|--|
|  |                                            | "ป. อินทรปาลิต" |  |  |
|  |                                            |                 |  |  |
|  | เสียเลยง่ายดีและเป็นข้อย่อของตัวเองด้วย... |                 |  |  |

ครั้นอุปสรรคทั้งปวงเสร็จไปแล้ว นายท้ายปรีชาก็ถือต้นฉบับไปยังสี่แยกสะพานดำ อันเป็นที่ตั้งของคณะเพลินจิตต์ทันที ไปยื่นเลี้ยงๆ เคียงๆ อยู่หลายตลบ เดินไปเดินมาแถวโรงจำนำตั้งนาน จึงตัดสินใจก้าวฉับๆ เข้าไปในโรงพิมพ์ ตอนนั้นเขายังชักกะลั่น เมื่อไปยืนอยู่ต่อหน้านายเวช กตฤกษ์ ผู้จัดการสำนักพิมพ์เพลินจิตต์ ซึ่งขึ้นชื่อลือนามตลอดจนทุกวันนี้ แต่ "ป. อินทรปาลิต" ก็ยืนต้นฉบับ "นักเรียนนายร้อย" ของเขาเข้าสูการพิจารณาของชาวคณะเพลินจิตต์ แต่สำหรับนักประพันธ์หน้าใหม่ที่จะพึ่งจะโดดลงสนามแม้จะเขียนเรื่องได้ดีวิเศษสักเพียงใดก็ตาม ย่อมไม่แคล้วที่จะผ่านการตรวจเรื่องเสียก่อน ดังนั้น "ป. อินทรปาลิต" จึงได้รับคำตอบว่า "รอการพิจารณาเสียก่อนแล้วจะแจ้งให้ทราบ" เท่านั้นเอง นักประพันธ์หน้าใหม่ก็เดินตัวปลิวออกจากโรงพิมพ์ ไปรอฟังข่าวการพิจารณาบทประพันธ์บทแรกในชีวิตของเขาต่อไป

#### ความสำเร็จครั้งแรกใหญ่

ดังได้เล่ามาแล้วว่าสำนักพิมพ์ในเมืองไทยยุคนั้นที่พิมพ์หนังสือจำพวกนวนิยายหรือพูดอย่างตลาดกว่า "หนังสืออ่านเล่น" ออกจำหน่ายในท้องตลาดก็มีเพียงสองคณะเท่านั้น คือ คณะเพลินจิตต์กับคณะอุเทน ในสมัยนั้นเรียกกันเป็นคณะคณะเหมือนกับคณะละคร คำว่าสำนักพิมพ์เพิ่งจะมาใช้กันเมื่อเร็วๆ นี้ ตามความเป็นจริงของตัวหนังสือและความเจริญของล้นคน (ต่อไปภายหน้าอาจจะมิ่สำนักพิมพ์ สำนักเรียง สำนักเย็บเล่มปกแข็ง สำนักเดินทอง สำนักโฆษณาขาย สำนักชั่งกิโล และสำนักร้อยแปดพันเก้า ที่เกี่ยวกับกิจการหนังสืออีกก็อาจเป็นได้ เพราะคนเราลงได้เรียกอะไรให้มันคิดไปจากความเป็นจริงแล้ว รู้สึกว่าเป็นคำรื่นหู น่าฟัง คล้ายๆ กับเม็คอัฟอะไรขึ้นใหม่ๆ ส่วนข้างเรียง ข้างแท่น และข้างอะไรร้อยแปดในกิจการของโรงพิมพ์ก็คงจะมีชื่อพิลึกไปอีก เช่นเดียวกับคำว่า "คนแต่งหนังสือ" กลายเป็นเรียก "คนเขียนหนังสือ" ซึ่งกินความกว้างไปถึงครูโรงเรียนและช่างเขียนป้ายด้วย ต่อมาเรียก "นักประพันธ์" ยังมีการเดิมคำว่า "ไส้แห้ง" ลงอีกด้วย ยิ่งมายคสงครามโลกครั้งนี้ เกิดมีคำใหม่อื่นว่า "นักประพันธ์กร" คงอีกไม่นานข้างเรียงก็คงกลายเป็น "เรียงงาร" "แท่นกร" "พิมพ์กร" ส่วนสายส่งนั้น ก็จะกลายเป็น "ส่งบาทา" เพราะเกี่ยวกับการส่งหนังสือพิมพ์ ใช้จักรยานและใช้เท้าถีบไป จะเรียก "ส่งกร" ไม่ได้)

เอาละเมื่อเกิดมีสำนักพิมพ์สองสำนักเท่านั้น หนังสือประเภทอย่างว่าจึงขายดิบขายดี คนยุคนั้นอ่านกันเป็นการใหญ่ แม้พระสงฆ์องค์เจ้าก็ยังซื้ออ่านก็มี ลงใครได้ติดหนังสือจำพวกนี้เข้าไปแล้ว มันก็นั่งๆ ติดยาฝันไปเสียละ

ที่นี้นักประพันธ์ หรือที่เรียกกันว่าประพันธ์กร หรือนักเขียนในยุคนวนิยายเริ่มอุบัติขึ้น ก็มีอยู่ไม่กี่คน ที่ขึ้นชื่อลือนามอยู่ทางคณะเพลินจิตต์ก็มี ส. บุญเสนอ, ส. เทพกุญชร, มนัส จรรยงค์, สุพัตรา ส่วนทางคณะอุเทนนั้น "เสียว ศรีเสวก" นั่งปั้นเรื่องออกได้กับเพลินจิตต์โดยลำพังตัวคนเดียว เมื่อ ป. อินทรปาลิต ส่งต้นฉบับ "นักเรียนนายร้อย" เข้าไปสู่วงการพิจารณาของนักประพันธ์ประจำคณะ "ส. บุญเสนอ" ซึ่งเป็นผู้อาวุโสอยู่ในขณะนั้น อ่านรวดเดียวกับอกว่า "ใช่!ได้" ทันที แล้วก็แจ้งไปให้เจ้าตัวทราบ พร้อมทั้งดราราคาเรื่องให้เสร็จไปเลย คือ ยี่สิบบาท "ป. อินทรปาลิต" ขายลิขสิทธิ์เรื่อง "นักเรียนนายร้อย" ซึ่งเป็นบทประพันธ์เรื่องแรกของเขาเป็นราคาห้าตำลึงถ้วนๆ

หลังจากนั้นมาไม่กี่วัน "นักเรียนนายร้อย" ของ "ป. อินทรปาลิต" ก็ถูกจัดพิมพ์ขึ้นออกสู่ท้องตลาดในรูปเล่มกะทัดรัด ราคาเล่มละ ๑๔ สตางค์ โดยสำนักพิมพ์เพลินจิตต์ นับแต่วาระนั้นมา นักประพันธ์หน้าใหม่ภายใต้นามปากกา "ป. อินทรปาลิต" ก็ได้ปรากฏออกสู่บรรณโลก

"ป. อินทรปาลิต" ได้ค้นพบอาชีพอันแท้จริงของเขาแล้วว่า แท้ที่จริงก็คือ "ปั้นน้ำหมึกให้เป็นตัวอักษร" นี่เองแหละ นับว่าเขาเป็นนักประพันธ์ที่มีโชคติดคนหนึ่ง พอเขียนเรื่องแรกในชีวิตก็ขายได้ทันทีและถูกพิมพ์ออกจำหน่ายแพร่หลาย สวรรค์ได้ประทานพรให้แก่เขาอย่างเลอเลิศ ผิดกับนักประพันธ์อื่นๆ ราวกับปาฏิหาริย์ "นักเรียนนายร้อย" ของ "ป. อินทรปาลิต" ขายดิบขายดีราวกับเทน้ำ ชื้อของเขาเริ่มพุ่งขึ้นสู่ความเจิดจ้านับแต่เวลานั้น เพราะอะไรเล่าจึงเป็นเช่นนี้ ก็เพราะวางโครงเรื่อง และวางบทบาทชีวิตตัวละครในเรื่อง'ได้อย่างแนบเนียน โดยที่ตัวเขาได้ผ่านมาแล้วอย่างอย่างโชกโชนนั่นเอง วิถีทำงานของ "ป. อินทรปาลิต" จึงควรอยู่ในความเอาใจใส่ของนักเขียนรุ่นใหม่ทั้งหลาย และควรอย่างยิ่งที่จะยึดเป็นบทเรียนด้วย